

POVEȘTI DESPRE RESPONSABILITATE

STORIES ABOUT RESPONSIBILITY
CONTES DE RESPONSABILITÉ
GESCHICHTEN ÜBER VERANTWORTUNG

POVEȘTI DESPRE RESPONSABILITATE

Argument

Această carte cu povești pentru copii a fost realizată în cadrul proiectului *JUCĂRII ȘI POVEȘTI DESPRE RESPONSABILITATE* derulat la Școala Gimnazială nr. 12, structură a Școlii Gimnaziale nr. 6 Timișoara. Ea cuprinde 5 povești la a căror scriere și ilustrare au contribuit elevii claselor pregătitoare, I și a II-a din instituție.

Ideile poveștilor au fost inspirate de marionetele realizate din deșeuri textile (obiecte de îmbrăcăminte degradate) de către copii precum și de competențele de consum responsabil dobândite în cadrul proiectului.

Poveștile au fost traduse în limba engleză, franceză și germană de elevi din ciclul gimnazial cu îndrumarea profesorilor de specialitate în scopul de a fi transmise și altor organizații care lucrează cu elevi și care abordează teme de reducere a risipei și fast-fashion.

Proiectul și-a propus să conștientizeze elevii de vârstă școlară mică (6-10 ani) față de valoarea/importanța pe care o au în viața lor obiectele de îmbrăcăminte confecționate din diverse tipuri de materiale textile (valoare dată de efortul pe care îl fac oamenii pentru a obține fibrele textile, de îndemânarea celor care le croiesc, cos, decorează, de utilitate, funcționalitate, rolul lor social, impactul asupra mediului).

90 elevi din clasele pregătitoare, I, a II-a, au aflat de unde și cum se obțin fibrele textile, au învățat câteva puncte de cusătură simple, au intrat în legătură cu persoane competente care lucrează în domeniul confecționării obiectelor de îmbrăcăminte, au participat la activități de tip upcycling, au compus povești care au ca tematică moda sustenabilă, reciclarea, reutilizarea, au devenit mici-actori prin dramatizarea poveștilor create.

Pe tot parcursul proiectului, s-au evidențiat valoarea și importanța gesturilor mici pe care chiar și copiii le pot face pentru diminuarea risipei de materiale textile. În procesul de învățare au fost ajutați/îndrumați de 20 elevi-mentori din clase mai mari (11-13 ani) care în anii anteriori s-au implicat în proiecte cu tematică asemănătoare.

Proiectul *Jucării și povești despre responsabilitate* face parte din programul *Speeding Slow Fashion* și este realizat cu sprijinul financiar al Ambasadei Franței, Institutului Francez din România și asociației CRIES (Centrul de resurse pentru inițiative etice și solidare) Timișoara.

FLOAREA RESPONSABILITATII

Personajele:

Povestitorul 1

Povestitorul 2

Printesa – Hărnica

Fata din oraș – Istetica

Ciorapii

Hainele defecte

Hainele ieșite din modă

Vrăjitoarea cea rea

Zâna cea bună

Monstrul

Dragi invitați, dragi spectatori,

În minutele care urmează, vă invităm să urmăriți o ...poveste!

E mai mult decât o poveste, pentru că nu e foarte departe de adevăr și nici fantastică nu e!.

Să începem! A fost odată ca niciodată...

Nu a fost prea demult, se întâmplă chiar în zilele noastre.

Au fost un împărat și o împărăteasă care aveau o fată deosebit de frumoasă, ca soarele, ca luna, ca steaua de pe cer.

Au fost doi oameni obișnuiți din cartierul meu care aveau o fiică simpatică și glumeață, așa cum sunt toate fetele pe care eu le cunosc.

Împăratul, împărăteasa și fiica lor locuiau într-un palat mare, cu turnuri înalte și ferestre de cristal.

Ba, locuiau într-un apartament obișnuit, cu două camere, cu flori la balcon și un tei frumos la intrarea în bloc!

Împărăția era bogată și locuitorii săi o duceau foarte bine.

În cartierul familiei despre care vă vorbesc, viața era obișnuită, oamenii-ca toți oamenii, cu bune, cu rele...

Și totul a fost foarte bine până când o vrăjitoare îngrozitoare a sosit la curtea împărătească, aducând cu ea un blestem extraordinar. Pe vrăjitoare o chema **MODAIUTE** (neobișnuit nume, nu?) și, cu o baghetă magică, i-a fermecat pe toți curtenii:

- Să vă doriți mereu să îmbrăcați haine noi. În fiecare zi, o nouă îmbrăcăminte!

Și în cartier a fost destul de ok, până când mai mulți locuitori ai ei au descoperit că pot cumpăra, online, tot felul de haine foarte ieftine, suspect de ieftine-aș zice eu. Toți tinerii, ba și chiar oamenii în toată firea au început, cu orice ocazie, să își cumpere îmbrăcăminte nouă.

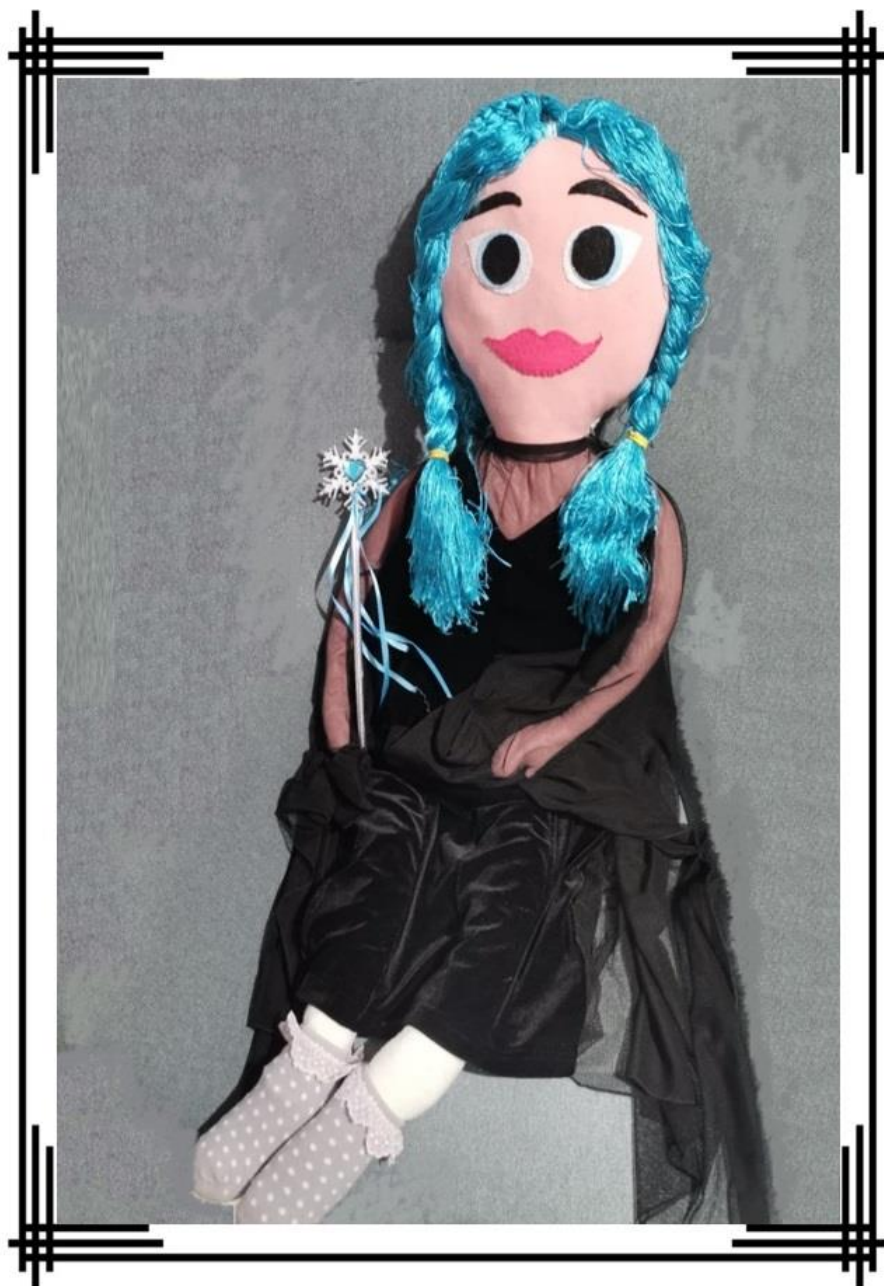
La curtea împărătească era o frenezie în schimbarea ținutelor: ținute de bal, ținute de plimbare, ținute de vânatoare, ținute de dans! Și nu era doar atât. Curtenii au început să concureze între ei, cine are cea mai frumoasă rochie, cine are cel mai elegant pieptar...

Nici în cartierul de care vă vorbesc nu era mai bine. Oamenii au fost cuprinși de febra Fast-fashion. Azi era moda cu

cinci dungi...toți oamenii au început să își dorească haine cu 5 dungi, nici mai multe, nici mai puține. Dacă mâine era moda cu haine ...roz-bombon în dungi, cu picățele, toți căutau și își comandau haine roz-bombon în dungi, cu picățele. Bine-bine, și ce au făcut curtenii din poveste atunci când dulapurile lor au devenit neîncăpătoare?

Of! Vai! Atunci s-a întâmplat o nenorocire!! Pentru că nu mai aveau loc prin lăzi și dulapuri, oamenii au început să își ducă hainele pe care nu le mai purtau într-o peșteră adâncă, departe de palat.

Ehe! Deștepți curtenii tăi că le-au dus departe! Oamenii din întâmplarea mea au început să arunce haine bune dar ieșite din modă la coșurile de gunoi, în tomberoanele de la colț, ba unele au ajuns prin parcuri, pe jos, prin șanțuri, printre rondourile de flori.

Nici nu-ți poți închipui ce a urmat în poveste! Când în peșteră s-a strâns o cantitate uriașă de haine, **MODAIUTE** și-a luat bagheta magică și a transformat mormanul de haine într-o creatură monstruoasă care a pornit spre palat.

- **Hocus, pocus, preparatus , Fastum-fashion Transformatus!**

Pe drum, monstrul numit ÎNGHITE-TOT a început să înghită pădurile, lanurile cu grâne, casele oamenilor, a sorbit apele râurilor, a înghițit lacurile. Pe unde pășea, lăsa pustiu în urma sa. La fiecare pas, creștea tot mai mare! Și se tot apropia de palat amenințător.

Nici locuitorii orașelului despre care povestesc eu nu au dus-o mai bine, după un timp. Poluarea a afectat toate zonele verzi, copacii au început să se usuce, apele fântânilor nu au mai fost bune de băut. Dar cel mai mult a avut de suferit sănătatea oamenilor. Hainele acelea ieftine și de proastă calitate au început să îi îmbolnăvească.

Ce era de făcut?

Ce era de făcut?

Hmmm!

Hmmm!

Sper că nu ai uitat că, în povestea mea, împăratul și împărăteasa aveau o fată frumoasă și harnică, pe nume HĂRNICICA.

A, da, și în povestea mea era o fată isteată. Și știi ce e interesant? Această fată era prea preocupată de lumea cărților și a științei ca să se mai gândească la moda aceasta rapid schimbătoare. Numele ei era ISTETICA.

Fata împăratului din povestea pe care vi-o spun, se pare, nu a fost de față la vrăjile făcute de vrăjitoarea cea rea. Cred că era în grădina palatului, cercetând plantele și învățând despre acestea.

Lumea era în pericol, din cauza lipsei de responsabilitate a oamenilor. Din cauza lăcomiei, a poluării produse de hainele aruncate, toată lumea avea de suferit.

Și împărăția din poveste era în mare pericol. Monstrul ÎNGHITE-TOT creștea pe zi ce trece și se apropia amenințător de palat. Atunci, fata împăratului cea harnică și deșteaptă a chemat în ajutor o zână bună. Aceasta i-a spus:

- Poți salva împărăția doar dacă găsești și aduci oamenilor floarea responsabilității. Atunci, vraja se va risipi, monstrul va fi spulberat iar oamenii vor pierde dorința de a-și tot schimba hainele cu altele noi. Dar pentru a găsi această floare, trebuie să dai dovadă de multă hărnicie, fantezie și îndemânare. Uite, eu îți ofer o traistă cu niște ustensile fermecate: un ac magic, o foarfecă și un ghem cu ață care nu se va sfârși niciodată, oricât ai folosi din ea.

Foarte interesant! Știi că și fata din povestirea mea a găsit un sfat asemănător într-o carte despre moda sustenabilă? Să își folosească îndemânarea, fantezia și hărnicia și să transforme deșeurile în lucruri folositoare. Atunci oamenii vor vedea ce lucruri frumoase se pot crea din ceea ce ei se pregăteau să arunce la gunoi și vor deveni și ei responsabili.

Am o idee! Dacă tot caută cam aceleași lucru, nu ar fi bine să plece ele împreună în călătorie?

Oare ar fi posibil?

Ce nu e posibil în lumea poveștilor și a fanteziei?

Atunci, la drum!

La drum!

Și mergând ele drum lung, iată că, deodată, s-au întâlnit cu niște șosete rătăcite care se văicăreau de le tremurau toate dungulițele și bulinele...

- Vai de noi, vai de noi!
- **Ce s-a întâmplat cu voi, șosetuțelor? De ce plângeți?**

- Eu mi-am pierdut perechea, prietenele mele și-au rupt călcâiul sau au rămas mici copiilor care le purtau. Acum, oamenii se pregătesc să ne arunce la gunoi. Suntem inutile. Ba mai mult! Probabil, vom face rău și naturii.

- Nu mai plângeți degeaba! Vă vom ajuta noi să deveniți jucării simpatice, îndrăgite de copii.

Și fetele s-au pus pe treabă. Cu ajutorul acului, foarfecii și a aței fermecate, mâinile lor îndemânaticе, au transformat șosetele în drăgălașe jucării de pluș care și-au găsit locul printre jucăriile copiilor.

Fetele și-au luat la-revedere de la jucării și au pornit din dou la drum în căutarea florii responsabilității.

Și au mers ele ce au mers până ce au întâlnit o mulțime de hăinuțe rătăcite. Erau niște rochițe, bluzițe și pantalonași tare necăjiți.

- **Ce este cu voi, hăinuțelor? Unde vreți să ajungeți?**
- Căutăm un tomberon de gunoi. Nu am vrea să mai rămânem pe străzi!
- **Dar de ce vreți să ajungeți la gunoi?**
- Mie mi s-a desprins un nasture!
- Mie mi s-a desfăcut tivul!
- Mie mi s-a blocat fermoarul.
- Oamenii nu mai au nevoie de noi pentru că nu suntem perfecte!
- **Vă vom repara noi, nu vă mai necăjiți!**

Fetele s-au apucat să coasă nasturii, să refacă tivul, să repare rupturile cu multă hărnicie și îndemănare.

După ce hăinuțele reparate și-au reluat locul de cinste în garderobă, cele două fete au pornit din nou la drum. Nu peste mult timp, să vezi și să nu crezi! Pe drum treceau supărate, plângând în hohote, mai multe hăinuțe.

- **Oare de ce plâng aceste hăinuțe? Sunt perfecte. Au toți nasturii, au tivul intact, toate fermoarele funcționează perfect.**

- Da, vedem și noi, nu avem nici o stricăciune. Uite cât suntem de frumoase! Suntem numai bune de purtat! Doar că, stăpânii noștri s-au plictisit de noi!

- Cum așa? Sunteți minunate! Eu m-aș bucura nespus să vă am în garderoba mea!

- Ce folos dacă nu suntem croite la modă? Ce folos dacă nu avem cusute pe noi pietre colorate, dungi, litere sau siluete de animale?

- **Of! Câtă risipă! Dar noi știm să vă ajutăm.**

- Vom coase pe voi pietricele sclipitoare, dungi, litere, flori, vă vom da o față nouă!

- Oamenii care v-au purtat vor fi bucuroși să vă poarte din nou. Toată lumea vă va admira!

- **Veți fi cele mai frumoase! Veți fi cele mai moderne!**

Cele două fete s-au pus pe treabă. Au croit, au decupat, au cusut, zi de vară până-n seară.

Au dat o nouă față hăinuțelor abandonate. Cât de frumoase sunt!

Atunci când au terminat, s-a ivit din nou zâna cea bună:

- Ați făcut o treabă extraordinară! Ați dat dovadă de multă hărnicie, fantezie și îndemânare. Drept răsplată, pot acum să vă spun că floarea responsabilității se găsește tocmai la monstrul ÎNGHITE TOT! Doar folosind bunătatea și inteligența îl puteți învinge!

Zâna a plecat lăsând fetele puțin nelămurite. Vor trebui să lupte cu un monstru? Asta ar putea să fie foarte periculos!

Încurajându-se una pe cealaltă, Hărnicica și Istețica au plecat în căutarea monstrului. Nici nu a fost prea greu să îl găsească. În urma lui, pământul rămânea pustiu, fără păduri, fără flori, fără animale, fără viață.

- Uite monstrul!
- Uite și vrăjitoarea cea rea!
- Monstrule, răule, trebuie să pleci!
- Vrăjitoare rea, trebuie să dezlegi omenirea de vraja ta!

- Dar noi nu am făcut decât să ascultăm dorințele oamenilor: dorința de a avea mereu lucruri noi, dorința de a schimba, dorința de a fi în pas cu moda, cu orice preț. Știți, mulți oameni cred că, dacă se îmbracă „la modă”, vor fi mai admirați, mai iubiți, mai respectați! Și chiar nu e așa!

- Voi spuneți că eu sunt un monstru rău... Eu am înghițit doar ce au stricat oamenii. Risipa lor a secăt aple, lăcomia lor a otrăvit pământul, a omorât viețuitoarele.

- Dă-ne floarea responsabilității! Ea ne va ajuta să salvăm pământul și să vindecăm oamenii de lăcomia lor!

- Unde este floarea? Unde ați ascuns-o?

- Floarea responsabilității se cultivă și se îngrijește cu multă muncă, răbdare și dragoste față de viața tuturor viețuitoarelor de pe pământ. Voi trebuie să convingeți oamenii să își ia toate deșeurile înapoi și să le transforme în lucruri utile și frumoase!

- Cum să îi convingem?
- Hai să îi chemăm să ia fiecare câte o bucată din monstru. Uite-așa!
- Luați și voi!

- **Veniți și luați înapoi tot ce ați aruncat!**

Și uite așa, oamenii și-au luat deșeurile înapoi, bucătică cu bucătică. Fiecărei hăinuțe i-au găsit rostul. Și nu a mai fost nevoie să cumpere tot timpul haine noi.

Au învățat să le repare, să le înfrumusețeze și chiar să le dăruiască altora dacă le-au rămas mici.

Ce credeți că au descoperit cele două fete atunci când toate hainele aruncate si-au găsit rostul?

În locul monstrului a rămas o floare frumoasă, cu un parfum suav care a fermecat pe toată lumea. Era chiar floarea responsabilității!

Era chiar floarea căutată! Dar, surpriză, fiecare bucătică din monstru a devenit, la rândul ei, câte o floare!

Imediat pădurile și parcurile au înverzit și au răsunat trilurile păsărilor. Apele au început din nou să curgă limpezi și vesele. Oamenii din satele și orașele refăcute au respirat aer curat.

Așa se încheie povestea noastră. Dacă nu v-a plăcut, vă invităm să scrieți voi alta mai frumoasă! Noi de abia așteptăm să jucăm din nou teatru pe scenă, interpretând poveștile scrise de voi!

Dar dacă v-a plăcut vă invităm să ne aplaudați! Și nu uitați! Acum fiecare dintre voi are câte o bucătică din floarea responsabilității. Aveți grijă de ea! Păziți-o și creșteți-o cât mai frumoasă!

THE FLOWER OF RESPONSIBILITY

THE CHARACTERS:

Narrator 1

Narrator 2

The Princess- Diligence

The City Girl - Intelligence

The sock

Some Clothes with Defects

Some Out of Style Clothes

The bad witch

The good fairy

The monster

Dear guests, dear audience,
In what follows, you are invited to watch and listen to...a story.

(it is more than just a story, because it is neither very far away from the truth, nor fantastic!)

Let's start!

Once upon a time...

Not a long time ago, it happens
right in our times.

That a king and a queen had
the most marvellous daughter, as
beautiful as the Sun and the Moon and
the Stars in the sky...

And that two normal people
from my neighbourhood had a
sweet and funny girl, just like any
other girl I know.

The king, the queen and their
daughter were living in a big castle,
with high towers and crystal
windows.

Well, mine were living in a
regular flat, with two rooms,
flowers on the balcony and a
beautiful linden tree at the
entrance.

The kingdom was rich and its
people were doing well

In the neighbourhood I am telling you about, the people were living a normal life, with good things and bad things, just as everyone else.

And everything was going smoothly until a dreadful witch made her entrance at the royal court bringing with her the most terrible curse. The name of the witch was **FASTFASHION**, (strange name, indeed) and with her magic wand she cast a spell over all the courtiers:

- **Always wish for new clothes! Each day, a new attire!**

In my neighbourhood everything was ok until, several residents discovered that they could shop online all kinds of cheap clothes, strangely cheap, I would say. Young people, as well as the elderly started buying, on each and every occasion, new outfits.

There was such a frenzy at the royal court, as well, in changing attires: ball dresses, attires for strolling, for hunting, for dancing! And that was not all! Courtiers started to

compete – who had the most beautiful gown, the most elegant waistcoat...

Things weren't better in the neighbourhood I am telling you about. People were crazy about fast fashion. One day there was the five - stripes fashion, everybody wished for clothes with five stripes, neither more, nor less. If, the next day, there was the dusty-pink spots fashion, everybody wished for clothes with dusty-pink spots. Well, well and what did the courtiers do when their closets became too cramped?

Alas! Then misfortune hit! Because they had no more space in their chests and closets, people started to take the clothes they were no longer wearing in a deep cave, far away from the castle.

Oh, I see! Smart people your courtiers for taking them far away! The people from my story started throwing their still wearable but out of fashion clothes, in the garbage bins, in dumpsters on street corners, moreover, some

ended up in parks, among the beds of flowers, on the streets and in the ditches.

You can't even imagine what happened next, in my story! When the cave became too small for the huge quantity of clothes, **FASTFASHION** took her magic wand and changed the pile of clothes into a monstrous creature which headed towards the castle:

- **Hocus, pocus, preparatus, Fastum – fashion Transformatus!**

On his way, the monster GOBBLE-UP by its name, started to swallow the forests, the fields of wheat, people's houses, the waters of lakes and rivers. Wherever he walked, he left the places deserted. With each step, he grew bigger and bigger and was approaching the palace menacingly.

Neither the people from the town I am telling you about did better. After some time, pollution affected all the green spaces, the trees were dying, the wells no longer had clean water. But what suffered the most was the people's health. Those cheap and poor quality clothes started to make them sick.

What could be done?

What could be done?

Hmmmm!

Hmmmm!

I hope you did not forget that in my story, the king and the queen had a beautiful and hardworking daughter, DILIGENCE, by her name.

Oh, indeed! In my story, there was also a smart girl. And you know what? This girl was too concerned about books and science to have time to think of this fast changing fashion. Her name was INTELLIGENCE.

It seems that the king's daughter was not present when the bad witch cast the spell on the king and queen and their courtiers. She might have been in the palace gardens, inspecting the plants and learning about them.

The world was in danger because of the people's lack of responsibility. Because of the people's greed, because of the pollution caused by the thrown away clothes, everybody had to suffer.

The kingdom in my story was in great danger, as well. Monster GOBBLE-UP was growing and growing and he was approaching the palace menacingly. Then, the smart and hardworking king's daughter asked a fairy for help. The fairy said:

“You can save your kingdom only if you find and bring the flower of responsibility to people. Only then, will the

spell break, the monster will be shattered to pieces and people will lose the desire to constantly change their clothes for new ones. But in order to find this flower, you must show a lot of diligence, fantasy and skill. Here, I offer you a bag with some magic tools: a magic needle, a pair of scissors and a ball of thread which will never end, no matter how much it is used.

Very interesting! You know that the girl from my story found a similar piece of advice in a book about sustainable fashion? To use her skills, fantasy and diligence to transform the waste into useful things. Only then, will people realize what wonderful things can be created out of their waste and thus, they will become more responsible.

I've got an idea! If the two girls are looking for the same thing, wouldn't it be better to set off on this journey, together?

Would this be possible?

Anything is possible in the world of stories and fantasy!

Then, let's go!

Let's go!

After a long walk, suddenly they met a pair of lost socks, wheeping and wailing that all their stripes and spots were shaking on them...

- Alas! Alas!
- What happened to you, little socks? Why are you crying?

- I have lost my pair, my friends have their heels torn or they are too small for children to wear them any longer. Now, people want to throw us away. We are useless! Besides, we might harm the nature!

- Stop crying for nothing! We will help you become cute toys, loved by children.

And the girls set themselves to work. With the help of the needle, the scissors and the magic thread, their skilled hands changed the socks into wonderful plush toys which found their place among other toys.

The girls said goodbye and set off in their search for the flower of responsibility.

And they walked and walked until they came across a pile of very sad, lost clothes – little dresses, shirts, trousers.

- What happened to you, little clothes? Where do you want to go?

- We are looking for a dumpster. We wouldn't like to be homeless!

But why looking for a dumpster?

- I have a loose button!
- I have an open hem!
- My zipper is blocked!
- People need us no longer because we aren't perfect!
- Don't be sad, we will mend you!

The girls started to sew the buttons, to mend the hem, and to stitch the holes with a lot of skill and diligence.

After the mended clothes regained a place of honour in the wardrobe, the two girls set off again. Not long after, lo and behold! Some sad, crying clothes were passing by, on the street.

- I wonder why these clothes are crying? They are perfect! They have all their buttons, their hem is intact, all their zippers are in perfect function.

- Yes, we agree with you! We are flawless! Just look how beautiful we are! We are just perfect for wearing! Only that, our masters got bored of us!

- How is that? You are wonderful! I would be very happy to have you in my wardrobe!

- What's the use? We are not in fashion! What's the use? We are not accessorized with colorful beads, sequins, patches or lace!

- Oh! What a waste! But we know how to help you!

- We will sew on you glittery beads, flowers, patches and lace, to give you a new look!

- Your masters will be happy to wear you again. Everyone will admire you!

- You will be the most beautiful! You will be the most modern!

The two girls set themselves to work. They tailored, cut out, from morning till dusk.

They gave a new appearance to the abandoned clothes. How beautiful they were!

When they finished, the good fairy appeared:

- You did an amazing job! You demonstrated a lot of diligence, fantasy and skill. As a reward, now I can tell you that the flower of responsibility is with monster GOOBLE-UP! You can defeat him by using your kindness and intelligence!

The fairy left, leaving the girls puzzled. Will they have to fight with a monster? This could be dangerous!

Encouraging one another, Diligence and Intelligence set off in their search for the monster. It was not difficult to find. What remained after him was devastated land, without forests, flowers, creatures or life.

- Look, there it is! The monster!
- Look, there it is! The bad witch!
- You, bad monster! You have to go away!
- You, bad witch! You have to break the spell and free the world!

- What we did was only to listen to people's desires: the desire to always have new things, the desire to constantly want to change, the desire to be fashionable, by any means. You know, many people think that if they dress fashionably, they will be admired more, loved more, respected more! And it really isn't like that!

- **You say I'm a bad monster...I swallowed up only what people had spoiled. Their waste made the waters dry, their greed poisoned the lands and killed its creatures.**

- Give us the flower of responsibility! It will help us save the world and heal its people from their greed!

- Where is the flower? Where did you hide it?

- **The flower of responsibility is grown and needs taken care of with a lot of hard work, patience and love for the life of every creature on Earth. You have to convince the people to take back their all their waste and to change it into useful and beautiful things!**

- But how can we convince them?

- By asking them to take each a piece from the monster. Like this!

- Everybody! Come and take back everything you threw away!

And in the end, the people took back their waste, piece by piece. Each little item of clothing found its purpose. And there was no need to buy new clothes all the time. They learnt to repair them, to beautify them or to give them away if they no longer fit.

What do you think the two girls discovered after all the waste found its purpose?

Instead of the monster, there was a beautiful flower, with a sweet smell which charmed everyone. It was the one and only flower of responsibility!

All of a sudden, the forests and parks turned green again and one could hear the songs of birds. The waters became crystal clear. The people from the recovered cities and towns could breath fresh air.

This is how our story ends. In case you did not like it, we invite you to write another one, more beautiful than this! We can't wait to play again, on another stage, the stories that you write!

But in case you liked it, we invite you to give us a warm round of applause! And don't forget! Each one of you owns now, a little piece from the flower of responsibility. Take good care of it! Nurture it and grow it as beautiful as possible!

CELE MAI FRUMOASE HAINE

A fost odată un împărat. Cea mai mare pasiune a lui erau hainele. Îi plăcea foarte mult să fie... la modă, de aceea dulapurile lui erau pline de obiecte de îmbrăcăminte de tot felul. Doar că, având atât de multe, se plictisea de ele foarte repede.

Odată, împăratul a organizat un concurs. A invitat la palat cei mai vestiți croitori ca să îi prezinte cele mai noi modele de haine. Își dorea să se îmbrace după ultima modă, ca toată lumea să îl admire și să îl laude. Și, ca să aibă loc prin dulapuri pentru aceste haine super-moderne, a dat poruncă să se arunce toate celelalte haine de prin dulapuri, chiar dacă erau destul de noi și foarte bune de purtat.

Când a auzit de o asemenea grozăvie, prințesa, fiica acestui împărat, a rugat slujitorii să nu arunce nici o haină mai veche, ci să le ascundă în lăzi, în podul palatului.

La curtea împărătească au sosit o mulțime de creatori de modă, cu haine de tot felul, care de care mai fistichee. Prin fața împăratului au defilat modele cu haine de zi, haine de petrecere, haine de făcut sport, chiar și haine de jucat fotbal sau de balet.

- Vreau din astea, și din astea, și din astea! striga împăratul, fără să se gândească prea mult. Toate încăperile palatului s-au umplut de haine noi pe care suveranul și le dorea, fără să se gândească dacă i se potrivesc, îi sunt bune sau are unde să le poarte.

În zilele care au urmat, împăratul s-a hotărât să prezinte supușilor săi noile sale achiziții. A îmbrăcat niște haine moderne dar care îl strângeau prea tare și păreau cam caraghioase. Ba unele s-au și rupt! În loc să îl laude, locuitorii țării au început să şușotească și să râdă de el. Împăratul a fost tare dezamăgit!

A doua zi, el a îmbrăcat alte haine dar care, de data aceasta, s-au dovedit a fi prea mari. Din nou oamenii au râs de el. A treia zi, împăratul s-a îmbrăcat cu alte haine dar și acestea total nepotrivite. Un copil a strigat din mulțimea de oameni:

- Ce haine utâte! Niciodată împăratul nu a fost atât de prost îmbrăcat!

Văzându-l foarte necăjit, prințesa a coborât din pod hainele lui mai vechi dar care i se potriveau de minune. Toată împărăția a început să îl laude pentru înfățișarea sa elegantă!

Ce a învățat împăratul din această întâmplare?

Nu hainele noi sau cele mai moderne ne fac să ne simțim bine și să fim admirați, ci acelea care ni se potrivesc. Alegeți-vă cu grijă hainele, nu după modă- care e mereu schimbătoare și trecătoare- ci ținând cont de calitatea și utilitatea lor!

THE MOST BEAUTIFUL CLOTHES

Once upon a time there was king and the clothes were his greatest passion. He really liked being fashionable, that was why his wardrobes were full of all sorts of clothes. But because he had so many things, he got bored of them easily.

One day, the ruler organized a competition. He invited at his palace the most famous tailors to present the newest designs of clothing. He wanted to dress according to the latest fashion, so everyone would admire and praise him. In order to have enough space in his wardrobes for those super-modern clothes, he ordered for all the other clothes to be thrown away even if they were pretty new and good to wear.

When the princess, the king's daughter, heard of such horrors, she asked the servants not to throw away any item of clothing, but rather to hide them in chests, in the attic of the palace.

Lots of fashion designers gathered at the royal court, with clothes of all kinds, each one fancier than the other. Models paraded around in day-clothes, party clothes, sport's clothing and even clothes for playing football or doing ballet.

"I want all these, and these, and these!" shouted the king without too much thought. All the rooms of the palace were filled with the new clothes the king wanted, without giving a second thought if they really fit or if had where to wear them.

The following days, the king decided to present his new clothes to his servants. He wore modern clothing but it was too tight on him or it looked really stupid. Some of the clothes even ripped! Instead of praising him, people began whispering and laughing at him. The ruler was very disappointed!

The next day he wore other clothes, but this time they were too big on him. People laughed at him once more. The third day the king tried wearing other clothes, but they were also unfitting. A child yelled from the crowd:

“Such ugly clothes! Never before has our king been so poorly dressed!”

Seeing him sad, the princess came down from the attic with the old clothes which fit perfectly. The entire kingdom began praising him for his elegant appearance!

What did the ruler learn from this experience?

It is not the new or modern clothes that make us feel good and make us be admired, but the ones that fit us. Choose your clothes with care, not because of trends – which are constantly changing and come and go, but considering their quality and utility!

LE PLUS BEAUX HABITS

Il était une fois un empereur. Sa plus grande passion étaient les vêtements. Il aimait énormément être dans le vent. Voilà pourquoi ses armoires étaient bondées de toutes sortes d'habits dont il s'ennuyait très vite.

Une fois il a organisé un concours. Il a invité au palais les tailleurs les plus réputés pour lui présenter les plus nouveaux modèles de vêtements. Il voulait être dans le vent, pour que tout le monde l'admire et le vante. Pour gagner de place dans les armoires pour ses nouveaux habits super-modernes, il a ordonné de faire disparaître tous les vêtements contenus dans les armoires, même s'ils étaient encore en très bon état.

Cette idée est arrivée aux oreilles de sa fille. La princesse a prié les domestiques de ne jeter aucun habit, mais de les cacher dans des coffres au grenier du palais.

A la cour impériale se sont présentés pas mal de créateurs de mode, avec des habits des plus étranges. Devant l'empereur ont défilé des tenues minimalistes, des tenues élégantes et même sportives.

- J'en veux ceci et cela, criait l'empereur sans trop juger. Toutes les pièces du palais étaient bondées de nouveaux habits sans penser aux endroits où il pourrait les porter.

Les jours suivants, le souverain a décidé de présenter ses nouvelles tenues à son peuple. Il a mis quelques tenues modernes. Les unes étaient trop larges, les autres trop serrées qui se sont même déchirées. En tout cas, l'empereur avait l'air ridicule dans ses habits disproportionnés.

Au lieu de le vanter, les gens s'étaient mis à chuchoter et à rire.

L'empereur a été très déçu!

Un enfant de la foule a crié:

- Quels vêtements moches! Jamais l'empereur n'a été si mal vêtu!

En le voyant très affligé, la princesse a fait descendre du grenier ses vieux habits qui lui allaient très bien.

Tout l'empire s'était mis à le vanter pour son aspect élégant!

La morale: ce ne sont pas les nouveaux vêtements modernes qui nous font sentir à l'aise et nous font admirer, mais ceux qui nous vont bien.

Choisissez soigneusement vos habits en tenant compte de leur qualité et de leur utilité. La mode ne compte pas. Elle est changeante et passagère.

La mode est ce qui te va bien.

ROCHIȚA CARE A VRUT SĂ FIE DIN NOU IUBITĂ

A fost odată o fetiță. Ea avea multe hăinuțe frumoase însă cea mai dragă dintre ele îi era o rochiță argintie.

Fetița, pe nume Rania, credea că rochița ei era **fermecată**. Atunci când se întâlnea cu prietenii săi, fie că erau colegii ei de clasă, fie că erau copii de pe strada pe care locuia sau chiar copiii colegilor de serviciu ai părinților, toată lumea o admira, toată lumea își dorea să se împrietenească cu ea:

- Bună, Rania! Ce mai faci? Vrei să fim prieteni?
- Bună Rania, Ce rochiță frumoasă ai! Își stă foarte bine!
- Salut! Pe mine mă cheamă Elisa. Mi-ar plăcea să ne împrietenim! De unde ai rochița aceasta frumoasă?

Așa o alintau colegii de clasă și prietenii... Iar

Rania era foarte mândră de rochița ei care strălucea ca Luna într-o noapte senină.

- Dragă Rania, ce rochiță frumoasă ai! De unde ai primit-o?
- Am primit-o în dar de la mama mea. Ea a cusut-o!

Rania avea mare grijă de rochița sa. O păstra cât mai curată, avea grijă să nu o rupă sau să o păteze. O purta cu fiecare ocazie mai specială: când mergea în vizită la bunici, când ea și părinții ei participau la spectacole sau serbări, când se întâlnea cu cei mai buni prieteni... Iar rochița se simțea și ea foarte bine știind că îmbracă așa o fetiță cuminte și bine educată.

De la o vreme, Rania a observat că mama se uită la ea zâmbind mai ciudat atunci când o vedea îmbrăcată cu rochița preferată. Ii ridica câte un braț, o pune să se rotească, chiar dădea din cap, nemulțumită de lungimea din ce în ce mai mică a rochiței argintii.

Oare de ce?

Să vă spun eu secretul: rochița argintie îi rămăsese cam mică.

Apoi, fetița a observat că mama lucrează la mașina de cusut cu un material nou, strălucitor ca razele soarelui. După câteva zile a apărut și surpriza: Rania a primit în dar o rochiță aurie. Ce frumoasă era! Fetița a probat-o imediat iar rochița aurie a devenit preferata ei.

Rochița argintie a rămas uitată în dulapul de haine, în spatele altor obiecte de îmbrăcăminte.

Într-o noapte, Rania a avut un vis: se făcea că vechea ei rochiță argintie a început să îi vorbească:

- Rania, draga mea, eu sunt foarte tristă! Toată lumea m-a uitat, nimeni nu mă mai iubește, nimeni nu mai are nevoie de mine!

Rania s-a trezit foarte îngrijorată și a povestit mamei visul său. Iar mamei i-a venit o idee genială: i-a oferit fetei un ac și ață și a învățat-o să croiască și să coasă. Din rochița argintie au făcut împreună o rochiță minunată pentru păpușă. Ce frumoasă era! Acum, rochița se simțea din nou iubită.

Ce credeți că a făcut Rania în zilele care au urmat?

Ea, la rândul ei, și-a învățat colegii de școală să croiască și să coasă. Așa au apărut o mulțime de păpuși cu rochițe noi. Chiar și băieții au învățat să coasă jachete și pantalonași pentru jucăriile lor de pluș.

Toți copiii erau mândri de munca lor. Ei au învățat să nu arunce hăinuțele care le-au rămas mici, să le dăruiască altor copii sau să realizeze din ele alte obiecte utile.

THE DRESS THAT WANTED TO BE LOVED AGAIN

Once upon a time there was a little girl. She had many beautiful clothes, but the most loved one, was a silver dress.

The girl, named Rania, thought that her dress was magical. When she was meeting her friends, whether they were her classmates, whether they were her neighbours or the children of her parents' co-workers, everyone was admiring her, everyone wanted to be friends with her:

“Hello, Rania! How are you? Do you want to be my friend?”

“Hello, Rania! How beautiful your dress is! It looks very good on you!”

“Hi! My name is Elisa. I'd like to be friends with you! Where have you got this beautiful dress from?”

That was how her classmates and friends were flattering her... and Rania was very proud of her dress that was shining like a Moon on a clear night sky.

“Dear Rania, what a beautiful dress you have! Where have you got it from?”

“I have it from my mother. She sewed it!”

Rania was taking great care of her dress. She was keeping it as clean as possible, she was careful not to rip it or stain it. She was wearing it on every special occasion: when she was visiting her grandparents, when she and her parents were taking part in different shows or celebrations, when she was hanging out with her best friends... And the dress was feeling wonderful as well, knowing that it was dressing such a nice and well – educated little girl.

For a while now, Rania noticed that her mother was looking at her, smiling suspiciously when she was wearing her favourite dress. She was lifting her arms, one at a time, she was telling her to turn around, even shaking her head and disapproving the increasingly shorter length of the silver dress.

I wonder why?

Let me tell you the secret: she was outgrowing her silver dress.

And then, the girl noticed that her mother was working on her sewing machine, with a new material, shining as bright as the sun rays. Some days later, her mother surprised her: she gifted her a golden dress. How beautiful it was! The girl tried it on immediately and the golden dress became her favourite.

The silver dress was forgotten in the wardrobe, behind other clothes.

One night, Rania had a dream. In her dream, her silver old dress started talking: “ My dear Rania, I am very sad! Everyone forgot about me, nobody loves me anymore, no one needs me anymore!

Rania woke up very worried and told her mother about her dream. Her mother came up with a brilliant idea: she gave the girl a needle and some thread and taught her how to tailor and sew. Out of the old silver dress, they made a wonderful new dress for Rania’s doll. How beautiful it was! Now, the dress was feeling loved again.

What do you think Rania did the following days?

She, in her turn, taught her classmates to tailor and sew. This way, a lot of dolls got new dresses. Even the boys learnt to sew coats and little trousers for their plushies.

All the children were proud of their work. They learnt not to throw away the clothes they were outgrowing of, but to offer them to other children or to make out of them other useful objects.

ȚARA IEPURAȘILOR FERICIȚI

Undeva, într-o lume a poveștilor, se afla Țara iepurașilor fericiți. Țara aceasta era ca o imensă grădină unde creșteau tot felul de legume, dar mai cu seamă morcovi, varză și lucernă.

Cei mai buni prieteni ai iepurașilor erau Soarele, Ploaia și Pământul. Pământul conducea spre rădăcina lucernei seva lui hrănitoare, Ploaia uda și făcea să crească morcovii cei mai gustoși, Soarele trimitea razele lui binefăcătoare spre toate frunzele, mai cu seamă spre frunzele de varză, pe care le făcea dulci și crocante.

Câteodată, iepurașii se adunau și cântau sau spuneau Soarelui, Ploii și Pământului povești frumoase, pentru a le mulțumi pentru dărnicia lor.

Vecină cu țara iepurașilor era țara unei vulpi viclene și mereu flămânde. Câteodată, se întâmpla să mai dispară câte un iepuraș care nu era suficient de atent și prevăzător, dar asta se întâmpla rar, așa că nimeni nu vorbea despre aceste dispariții misterioase...

Odată, la o adunare a iepurașilor, unul dintre pufoși le-a arătat fraților săi mai mulți morcovi.

- Uitați ce mici sunt acești morcovi! Nu e drept! Vecinul meu, iepurașul dungat, are morcovii mai mari.

- Și eu am scos anul acesta morcovi mai mici. Ba unii erau chiar strâmbi sau ronțăiți de viermi!

-Nu e drept! Nu e drept! au strigat mai mulți iepuri nemulțumiți privind spre nori. Toți morcovii trebuie să fie mari și perfecți!

Din spatele grupului de iepuri certăreți, s-a strecurat în față vulpea.

- Sigur că nu e drept, prietenii mei! Ploaia e de vină că nu i-a udat pe toți la fel! Dar am eu o soluție magică pentru voi! Trebuie să împrăștiati praful acesta peste cultura de morcovi și toți vor crește mari și frumoși, cum nu ați mai văzut vreodată.
- Vrem praful magic! au strigat toți iepurii.
- Cu mare drag vi-l dăruiesc, doar că, în schimb, trebuie să îmi dați mie Ploaia.

Iepurii nu au stat prea mult pe gânduri și, în schimbul prafului magic, au dat Ploaia cu norii și cu stropii ei cu tot, vulpii.

De atunci, toți morcovii au crescut mari, mari, chiar uriași.

Altă dată, la o altă adunare de-a iepurașilor, unul dintre urecheați le-a arătat celorlalți o varză. Avea frunzele de deasupra cam ofilite și pătate.

- Și varza mea e ofilită. Pare că Soarele a ars-o cu razele lui prea fierbinți, a sărit, supărat, un alt iepuraș.
- Sigur că Soarele este vinovat! Dacă mi-l dați mie, eu vă voi oferi, în schimb o licoare magică. Stropiți varza cu ea și frunzele vor crește perfecte, nici o pată, nici o arsură, le-a spus vulpea cea șireată ivindu-se de nicăieri, în mijlocul iepurilor supărați.

În schimbul Soarelui, iepurii au primit o sticlă cu un lichid ciudat și, de atunci, toate verzele au crescut ca feți-frumoși, cu frunze mari, verzi, de parcă erau pictate.

Nu peste mult timp, iepurașii s-au adunat din nou nemulțumiți că lucerna era plină de praf.

- Mi-am umplut dinții cu țărână.
- Are un gust îngrozitor!
- Lucerna nu se mai poate mânca!

Așa se plâneau mai mulți iepurași și arătau, cu lăbuțele spre Pământ.

Într-adevăr, Pământul, rămas fără Ploaie și Soare, începuse să se cam usuce și să se ridice în văzduh, sub formă de praf.

- Nu aveți nevoie de Pământ a strigat vulpea, care devenise, de curând șefa Țării iepurașilor. Vom crește lucerna, fără pământ, în lăzi de plastic speciale. Nici urmă de praf! Nici urmă de pietriș. Voi alunga Pământul din țara noastră.

Așa cum promise vulpea, morcovii creșteau uriași, varza fără frunze pătate, lucerna fără urmă de praf. Totul era minunat iar iepurii păreau a fi foarte fericiți!

Ba, având atât de multă mâncare, au început să se îngrașe. Nu mai aveau nevoie nici de antrenament la fugă, nici de piciorușe obișnuite cu săpatul căci totul creștea automat, fără efort!

Doar că, de la o vreme, au început să observe că tot mai mulți iepurași se îmbolnăveau și chiar dispureau. Dar cine să-i mai numere? Căci iepurașii se mișcau din ce în ce mai greu și gândeau din ce în ce mai puțin...

În Țara iepurașilor fericiți, vulpea își adusese rudele, chipurile, să o ajute la conducerea fermei.

Vulpi tot mai multe...iepurași tot mai puțini...

.....

Noroc că, pe acolo, au trecut niște copii care și-au dat seama ce se întâmplă. Acești copii, tocmai învățaseră la școală ce efect au insecticidele, îngrășămintele chimice, poluarea asupra naturii. Uneori, din lăcomie și comoditate, renunțăm la hrana sănătoasă.

Copiii au eliberat Soarele, Pământul și Ploaia.

Iepurașii și-au reluat obiceiurile sănătoase și niciodată nu s-au mai lăsat păcăliți de vulpi care le promiteau perfecțiunea.

THE LAND OF HAPPY BUNNIES

Somewhere, in a land of tales, there was the Land of happy bunnies. This land was like a huge garden where all kinds of vegetables grew, but especially carrots, cabbage and alfalfa.

The bunnies' best friends were the Sun, the Rain and the Soil. The Soil was leading its nourishing sap to the roots of the alfalfa, the Rain was watering the carrots making them grow tastier than ever, the Sun was sending its beneficial rays to all the leaves, especially to the cabbage leaves making them sweet and crunchy.

From time to time, the bunnies were gathering and were singing or telling beautiful stories to the Sun, the Rain and the Soil, to thank them for their generosity.

Neighbouring the land of bunnies was the land of a sly and always hungry fox. It happened, from time to time, for a bunny, not careful or prudent enough, to disappear, but these mysterious disappearances were rare, so no one talked much about them.

Once, at one of their gatherings, one of the fluffy bunnies showed his brothers a bunch of carrots.

“Look how small these carrots are! It’s not fair! My neighbour, the striped bunny, has bigger carrots!”

“I have also harvested smaller carrots this year! Some of them are even crooked or eaten by worms!”

“It’s not fair! It’s not fair!”, yelled more bunnies looking unhappily towards the clouds. “All the carrots must be big and perfect!”

Somewhere from behind of the arguing bunnies, the fox sneaked to the front.

“Of course it is not fair, my dear friends! It is the Rain’s fault that it did not water each and every carrot the same! But I have a magical solution for you, all! You must spread this powder over the carrot farm and all the carrots will grow big and beautiful as never seen before!”

“We want the magical powder!” screamed all the bunnies.

“I’ll give it to you warmly, but instead, you have to give me the Rain.

Without giving a second thought, the bunnies exchanged the Rain with its clouds and rain drops for the magical powder.

Since then, all the carrots grew bigger and bigger, even huge.

Some other time, at another bunny gathering, one of the eared bunnies showed the others, a cabbage. It had the upper leaves a bit withered and stained.

“My cabbage is withered, too! It seems that the Sun burnt it with its hot rays!, yelled another upset bunny.

“I’m sure it’s the Sun’s fault! If you give it to me, I will give you in exchange a magical potion. Sprinkle the cabbage with it and the leaves will grow perfectly, without a stain, without a burn”, said the sly fox appearing as from nowhere in the middle of the angry bunnies.

In exchange for the Sun, the bunnies got a bottle with a strange liquid and since then all the cabbages grew like Prince Charming, with big, green leaves as if painted.

Not long after, the bunnies gathered again, unhappy of the alfalfa all covered in dust.

“ My teeth are filled with dirt!”

“It tastes horrible!”

“The alfalfa is no longer edible!”

That was what the majority of the bunnies were complaining about, their paws pointing towards the Soil.

And indeed, the Soil, left without Rain and Sunlight began to dry and lift up as dust.

“You don’t need Soil!”, shouted the fox who, meanwhile, became the ruler of the Land of bunnies. “We will grow the alfalfa without soil, in special plastic containers. No trace of dust! No trace of gravel! I will banish the Soil from our land!”

Just like promised, the carrots were growing huge, the cabbage had no stained leaves and the alfalfa was spotless, without any trace of dirt. Everything was wonderful and the bunnies seemed very happy!

Moreover, having so much food, they began to fatten. They did not need training for running, not even their strong legs used for digging, as everything was growing effortless!

Only that, after a while, they began noticing that some of the bunnies were getting sick and some were even disappearing. But who to count? The bunnies were moving slower and slower and they were thinking less and less.

The fox brought its relatives in the Land of happy bunnies, apparently to help run the farm. More foxes...less bunnies...

.....

Luckily, a few children passed by and they realized what was happening. Those kids had just learnt in school the effect of chemicals, insecticides and pollution over the nature. Sometimes, out of greed and laziness we give up healthy food.

The children freed the Rain, the Sun and the Soil.

The bunnies started over their healthy habits and never again let themselves fooled by foxes promising perfection.

DAS LAND DER GLÜCKLICHEN HASEN

Irgendwo in einer Welt voller Geschichten liegt das Land der glücklichen Hasen. Dieses Land war ein riesiger Garten, in dem alle Arten von Gemüse angebaut wurden, vor allem aber Karotten, Kohl und Klee.

Die besten Freunde der Hasen waren die Sonne, der Regen und die Erde. Die Erde brachte ihren nährenden Saft zur Wurzel der Luzerne, der Regen bewässerte und ließ die leckersten Karotten wachsen, die Sonne schickte ihre wohlthuenden Strahlen auf alle Blätter, besonders auf die Kohlblätter, die sie süß und knusprig machte.

Manchmal versammelten sich die Hasen und sangen oder erzählten der Sonne, dem Regen und der Erde schöne Geschichten, um ihnen für ihre Großzügigkeit zu danken.

Das Land der Hasen grenzte an das Land eines schlauen und immer hungrigen Fuchses. Manchmal passiert es, dass ein Hase, der nicht vorsichtig und bedacht genug war, verschwindet, aber das kommt selten vor. Deshalb hat niemand über dieses mysteriöse Verschwinden gesprochen ...

Einmal zeigte einer der flauschigen, weichen Hasen seinen Brüdern mehrere Karotten.

- Sieht ihr, wie klein diese Karotten sind! Das ist nicht fair! Mein Nachbar, der gestreifte Hase, hat größere Karotten.

- Ich habe dieses Jahr auch kleinere Karotten geerntet. Manche waren sogar schief und von Würmern zerfressen!

- Das ist nicht fair! Das ist nicht fair! riefen mehrere verärgerte Hasen und blickten zu den Wolken auf. Alle Karotten müssen groß und perfekt sein!

Hinter der streitender Hasengruppe, der Fuchs hat sich nach vorne geschlichen.

- Natürlich ist es nicht richtig, meine Freunde! Schuld daran ist der Regen, der nicht alle Gemüse gleichermaßen bewässert! Aber ich habe eine magische Lösung für euch! Ihr müsst diesen Staub über die Karottenernte verstreuen und sie werden alle groß und schön, wie ihr es noch nie zuvor gesehen habt.

- Wir wollen den Zauberstaub! riefen alle Hasen.

- Mit großer Liebe gebe ich es euch, nur im Tausch musst ihr mir den Regen geben.

Die Hasen dachten nicht lange nach und gaben als Gegenleistung für den Zauberstaub den Regen mit allem wie den Wolken und den Tropfen.

Seitdem sind alle Karotten groß, groß, sogar riesig geworden.

Ein anderes Mal, bei einer anderen Versammlung der Hasen, zeigte ein Hase den anderen einen Kohl.

Die Blätter oben waren etwas verwelkt und fleckig.

- Und mein Kohl ist verwelkt. Es scheint, dass die Sonne sie mit ihren zu heißen Strahlen verbrannt hat. Ein anderer Hase sprang wütend auf.

- Natürlich ist die Sonne schuld! Wenn du es mir gibst, gebe ich dir im Gegenzug einen Zauberwasser. Bewässere den Kohl damit und die Blätter werden perfekt wachsen, kein Fleck, kein Brand, sagte der Fuchs, der aus dem Nichts inmitten der wütenden Hasen auftauchte.

Als Gegenleistung für den Tausch erhielten die Hasen eine Flasche mit einer seltsamen Flüssigkeit und von da an wuchsen alle Kohlköpfe wie Unkraut – die schönen, mit großen, grünen Blättern, als wären sie bemahlt.

Nicht lange danach versammelten sich die Hasen wieder, unglücklich darüber, dass die Luzerne voller Staub war.

- Ich habe mein Mund ist mit Erde gefüllt.

- Es schmeckt schrecklich.

- Die Luzerne kann nicht mehr gegessen werden!

So haben sich mehrere Hasen beschwert und sie sahen die Wahrheit vor ihren Augen. Tatsächlich begann die Erde, ohne Regen und Sonne, etwas auszutrocknen und in Form von Staub in die Luft aufzusteigen.

-Du brauchst keine Erde, schrie der Fuchs, der kürzlich das Oberhaupt des Hasenlandes geworden war. Wir werden Luzerne ohne Erde in speziellen Plastikkisten anbauen. Keine Spur von Staub! Von Schotter keine Spur. Wir werden die Erde aus unserem Land vertreiben.

Wie der Fuchs versprach, wuchsen die Karotten riesig, der Kohl ohne fleckige Blätter, die Luzerne ohne eine Spur von Staub. Alles war wunderbar und die Hasen schienen sehr glücklich zu sein!

Nun, da sie so viel zu essen hatten, begannen sie, an Gewicht zuzunehmen. Sie brauchten keine Vorwarnung mehr, um wegzulaufen, und auch keine Füße mehr, die an das Waschen gewöhnt waren, denn alles wuchs automatisch, ohne Anstrengung!

Nach eine Weile bemerkten sie, dass immer mehr Hasen krank wurden und sogar verschwanden. Aber wer kann sie zählen?

Im Land der glücklichen Hasen hatte der Fuchs seine Verwandten, mitgebracht, um ihm bei der Bewirtschaftung der Farm zu helfen.

Immer mehr Füchse... immer weniger Hasen...

.....

Glücklicherweise kamen einige Kinder vorbei und merkten, was los war. Diese Kinder hatten gerade in der Schule gelernt, welche Auswirkungen Insektizide, chemische Düngungsmittel und Umweltverschmutzung auf die Natur haben. Manchmal verzichten wir aus Gier und Bequemlichkeit auf gesunde Lebensmittel.

Die Kinder befreiten die Sonne, die Erde und den Regen.

Die Hasen nahmen ihre gesunden Gewohnheiten wieder an und ließen sich nicht von den Füchsen übers Ohr hauen, die ihnen Perfektion versprochen.

SECRETUL BUCURIEI

Era odată o împărăție mare și frumoasă. Purta n umele de REGATUL BUCURIEI. Locuitorii acestui regat erau oameni veseli și plini de bunătate.

Copiii din aceste ținuturi erau foarte prietenoși. De cele mai multe ori se jucau împreună și se ajutau la nevoie. Se distingeau printr-o frumoasă trăsătură de caracter: știau să prețuiască munca celor mari. De aceea, aveau mare grijă atât de haine cât și de jucăriile lor. Când hainele deveneau neîncăpătoare, le dăruiau prietenilor mai mici. Acești copii aveau o permanentă stare de bucurie datorită faptului că se mulțumeau întotdeauna cu ceea ce le ofereau părinții.

În această țară locuia o familie care avea doi copii, o fetiță cu numele Hărnicie și un băiețel pe nume Dărnice. Spre deosebire de alți băieți, Dărnice nu se rușina să poarte chiar și haine de culoarea roz, rămase de la surioara sa.

Cei doi frați iubeau mult animalele, le îngrijeau și se jucau frumos cu ele. Aveau o mulțime de pisici.

La granița cu această împărăție se afla REGATUL TRISTEȚII. Oamenii din aceste locuri erau egoiști, supărăcioși și risipitori. Copiii erau mereu nemulțumiți de ceea ce le cumpărau părinții și nu aveau deloc grijă de lucrurile lor.

Și în acest regat trăiau doi frați: fetița, Mofturica și băiatul, Mofturel. Singurul lor

prieten era roboțelul Robo. Preferau compania unui robot deoarece acesta făcea tot ceea ce-i dictau ei.

Acești doi frați aveau un obicei ieșit din comun, se plictiseau foarte repede de hainele și de jucăriile pe care le aveau. Ca să-i convingă pe părinți să le cumpere haine noi, pe cele vechi le rupeau, le pătau intenționat cu sirop de mure și de afine și le aruncau. Aceeași soartă o aveau și hainele rămase mici sau demodate. Toate ajungeau la groapa de gunoi de la marginea regatului.

Vestea despre cei doi frați risipitori a ajuns și în REGATUL BUCURIEI. Hârnicie și Dărnicele s-au hotărât să-i ajute. Ei au trimis-o pe prietena lor Curajița împreună cu ursulețul Mor, pisicuța Miau și omida Omi în REGATUL TRISTEȚII, cu misiunea de a recupera toate hainele aruncate. Cei patru prieteni au fost ajutați de crocodilul Croco și de omida Omi. Croco i-a traversat râul care separa cele două regate, iar Omi i-a condus prin pădure până la mormanul de haine aruncate.

În decurs de o săptămână, au reușit să transporte întregul morman de haine la casa celor doi frați cu suflute „de aur”.

Hârnicie și Dărnicele, împreună cu toți prietenii lor, s-au apucat de treabă. Mai întâi s-au ocupat de hainele aflate încă în stare bună. Le-au spălat, le-au călcat, apoi le-au așezat frumos pe umerase. După aceea și-au îndreptat atenția către hainele pătate, descusute și rupte. Au cusut pe ele petice

potrivite, nasturi de mărimi, forme și culori diferite, fundițe și panglici frumos colorate. Pe tricourile demodate au făcut desene interesante cu carioci speciale, iar, la sfârșit, din hainele deteriorate au realizat jucării pentru copiii cuminiți. Aceste jucării le-au așezat pe rafturile pregătite din timp de părinții lor.

La începutul anotimpului toamna, în luna septembrie, în REGATUL BUCURIEI s-a organizat Târgul de toamnă. La acest târg au

participat și cei doi frați, Hârnicie și Dărnicele, cu toate hainele recondiționate și jucăriile confecționate.

S-au trimis invitații în toate țările vecine. Au venit și cei doi frați din REGATUL TRISTEȚII. Mofturica și Mofturel au fost foarte încântați de hainele și jucăriile expuse aici.

În final au aflat adevărul, iar Hărnicie și Dărnicele le-au dăruit întreaga colecție de haine și jucării. Mofturica și Mofturel au primit cu mare bucurie obiectele. Când s-au întors acasă, le-au oferit în dar prietenilor, vecinilor și colegilor de școală.

De atunci, cei doi copii nu și-au mai aruncat hainele, ci au căutat să le dea „o nouă viață”.

THE SECRET OF HAPPINESS

Once upon a time there was a big and beautiful kingdom. It was called THE KINGDOM OF HAPPINESS.

Its people were happy and full of kindness. The children of these lands were very friendly. Most of the time, they played together and helped each other in times of need. They stood out from the rest because they possessed a beautiful trait: they knew how to appreciate the work of the adults. Because of that, they were taking great care of their clothes and their toys. When they were growing out of their

clothes, they were offering them to their smaller friends. These children were in a permanent state of joy due to the fact that they were always grateful for what their parents were offering them.

In this country there lived a family, with two children, a little girl, named Dilligence and a little boy, named Altruism. Unlike other boys, Altruism wasn't feeling ashamed of wearing the pink clothes left from his sister.

The two siblings loved animals very much, they took care of them and played gently with them. And they had lots of cats.

Neighbouring their kingdom, there was THE KINGDOM OF SADNESS. Its people were selfish, peevish and wasteful. The children were always dissatisfied with what

their parents were buying for them and they were never taking care of their belongings.

In this kingdom there lived two siblings, as well: a little girl, Fussy and a little boy, Picky. Their only friend was a robot named Robo. They preferred the company of a robot because it did everything they asked. These two siblings had a habit that was out of the ordinary, they were getting bored very easily of the clothes and toys they had. To convince their parents to buy them new clothes, they were ripping the old ones intentionally, staining them with blueberry and blackberry syrup, throwing them away. The clothes that were too small and out of style had the same fate. All of them would end up in the garbage dump at the outskirts of the kingdom.

The rumour about the two wasteful siblings spread to THE KINGDOM OF HAPPINESS. Dilligence and Altruism decided to help them. They sent their friend, Courage, together with Roar, the bear, Miaow, the cat and Caty, the caterpillar to THE KINGDOM OF SADNESS with the mission of retrieving the discarded clothes.

The four friends were helped by Croco, the crocodile and Caty, the caterpillar. Croco helped them cross the river that separated the two kingdoms and Omi led them through the forest to the heap of discarded clothes.

In one week, they managed to transport the entire heap of clothes to the house of the two siblings with hearts of gold.

Dilligence and Altruism, along with all their friends, got to work. First, they handled the clothes that were still in good condition. They washed and ironed them, then hung them up neatly on hangers. Then, they turned their attention towards the clothes that were stained, unstitched and ripped. They stitched fitting patches on them, buttons of different sizes, shapes and colours, beautifully coloured bows and ribbons. They made interesting drawings, with special markers, on the shirts that were out of style and at the end, out of the damaged clothing, they made toys for nice children. They displayed these toys on shelves, made in advance by their parents.

At the beginning of autumn, in September, THE KINGDOM OF HAPPINESS held the Autumn Fair. Dilligence and Altruism took part in the fair with all the repaired clothes and manufactured toys.

Invitations were sent to all the neighbouring countries. The two siblings from THE KINGDOM OF SADNESS also showed up. Fussy and Picky were very thrilled about all the toys and clothes displayed.

In the end, they found out the truth and Dilligence and Altruism gifted them the entire collection. Fussy and Picky willingly accepted the gifts. When they arrived home, they offered them to their friends, neighbours and classmates.

Since then, the two children have never again thrown away their clothes, instead they have constantly been trying to give them a new life.

CUPRINS

FLOAREA RESPONSABILITĂȚII.....	3
CELE MAI FRUMOASE HAINE.....	18
ROCHIȚA CARE A VRUT SĂ FIE DIN NOU IUBITĂ.....	24
ȚARA IEPURAȘILOR FERICIȚI	30
SECRETUL BUCURIEI.....	39

Coordonator lucrare: Ban Monica

Contributori (în ordine alfabetică): Benea Gabriela, Borlovan Natalia, Jurca Liliana- profesori care au coordonat elevii claselor pregătitoare, I și a II-a

Responsabili pentru traducerea poveștilor: Moroz Margarete (limba engleză, limba franceză), Talpeș Karin (limba germană)

Grafică: Ban Monica